

s steklom ali s pečatnim voskom, so ostali listki razkoračeni. Čimvečkrat je ponovil te poizkuse, tembolj zamišljen je postal; nazadnje je bil že tak, da me ni niti slišal, ko sem mu rekel, naj dahne na glavnik, preden se dotakne z njim priprave. Moral sem to napraviti jaz. Ko so pa nato listki padli skupaj, mi reče, kakor bi se bil zbudil iz spanja:

„Slišite, podarite mi par teh aluminijevih listkov; napravil bi tudi jaz rad tako pripravo.“

Dal sem mu še več kot je želel in ves vnet za te poizkuse je tekel domov.

(Dalje.)

Zajec in jablana.

Spisal *Polenčan*.

Uda zima je pritiskala. Vsaka žival je najrajša v svojem kotičku. Večina se jih je že jeseni preskrbela z živežem za zimo. Le ubogi zajček se ni mogel preskrbeti z živežem. Stiska se za grmovjem, dokler ga lakota ne požene na pot.

Nekega večera mu zopet zapove trebušček z ležišča.

Napol zmrzel tava okolo, a nikjer blizu ne dobi ničesar za zobe. Le daleč je vedel za mlad sadni vrt. Želodček ga prisili tudi tja.

Ko pride tja, hoče takoj pri prvi jablani ogrizti kožo. Ta pa mu reče: „Ne daleč od tukaj drži pot jako po samem. Po tej poti je šel pred nekoliko urami mož, ki je nesel v košu mrvo. Stara hruška pa, ki stoji ob poti, mu je potegnila iz koša nekoliko mrve. Ta mrva leži še sedaj tam. Pojdi tja in pusti mene, ki že itak komaj stojim zaradi prevelikega mraza.“

Zajček misli, da ga hoče jablana prevariti in noče iti pogledat. Obje že prvo drevo in gre k drugemu. Pa o joj! Kmet, ki ni hotel trpeti škode na drevju, je nastavil volka, in zajček se je ujel.

V smrtnem strahu vzdihuje: „Zakaj nisem slušal jablane? Najedel bi se bil lahko dositega, čeravno nekoliko slabše hrane in bi se sedaj najbrž ne nahajal v tem groznem položaju.“

Vso noč je trpel zajček na smrtnih bolečinah. Proti jutru pa je prišel kmet in ga razljučen zaradi škode pobil s palico do smrti.

▷ Trije učenjaki ◁